

WIE KOOPT DAT?

Ondernemer Rudy Joseph over zijn
'Dag en Nacht' van Philippe Van Snick.

TEKST: THIJS DEMEULEMEESTER FOTO: ALEXANDER D'HIET

'Waarom heeft een stapel tekeningen een sokkel nodig? Zijn ze te zwaar? Waarom hangen ze niet aan de muur? Twee sokkels, kan je dat een kunstwerk noemen? Moet een stapel van tien tekeningen dan een sculptuur heten? En symboliseren die negen onderliggende dan de zoekende kunstenaar? Is dat tiende bovenliggende werk dan zijn eindpunt of creatieve ontlading? Philippe Van Snick heeft iets met het getal tien: in zijn vaste kleurenpalet zitten tien steeds terugkerende kleuren. Op beide sokkels ligt bovenaan een canvas met een kruis met decimale getallen. Staat dat symbool voor het getal tien? Of heeft hij alleen die werken 'aangekruist' omdat hij die belangrijk vindt? Is het een signatuur van een anonieme ongeletterde? Is het de angst voor het witte doek dat de kunstenaar met een kruis opdeelt als beginpunt voor een nieuwe creatie? Of wou hij de tekening vernietigen door ze te doorkruisen? Stelt het werk de falende kunstenaar voor, die tien pogingen nodig heeft en niet kan kiezen tussen schilderkunst, sculptuur of tekenkunst?'

'De twee sokkels lijken wel benen of praatpalen, die ons iets willen zeggen. Maar valt er wel iets over een kunstwerk te zeggen? 'Dag en Nacht' noemt Philippe Van Snick dit werk, met de zwarte sokkel links en de lilablauwe rechts. Zet hij ons op het verkeerde been? Verwacht hij dan dat we aan de andere kant gaan staan bij het werk, zodat de dag links wordt en de nacht rechts? Of is dat een idee-fixe? Wil hij zeggen dat alles altijd op verschillende manieren kan bekijken? Als het leven bestaat uit een eeuwige opeenvolging van dag en nacht, twee tegenstellingen die elkaar continu opheffen, wat zegt die dualiteit dan over het wereldbeeld van Van Snick?'

'Natuurlijk verwacht ik geen antwoorden op die vragen, die opborrelden toen ik dit werk bij de galerie van Tatjana Pieters ontdekte. Wat ik erover vertel, is waardeloos. Iemand anders zegt wellicht iets compleet anders. Maar dat is net boeiend. Kunst is communicatie.'

'Mijn vrouw Frieda en ik begonnen in de vroege jaren zeventig kunst te verzamelen. Vanuit de behoefte om links te leggen tussen abstractie en figuratie, tussen lyrische en geometrische kunst, tussen klassieke kunst en hedendaagse creatie. We zochten naar de bouwstenen voor de kunst van nu. Door werken van Belgische en internationale artiesten naast elkaar te hangen in onze privéstichting Musae creëren we verrassende connecties en nieuwe ontmoetingen. Onze collectie is onze subjectieve lezing van de recente kunstgeschiedenis. Verzamelen is ons leven, ons water en brood. Het is niet evident om te leven tussen ruim 1.500 kunstwerken, waarvan we er nog nooit een verkocht hebben. Ik durf het ziekelijk te noemen, die collectiedrang. Het zou niet mogen gebeuren.'

PHILIPPE VAN SNICK (1946) is een Belgische hedendaagse kunstenaar die in Brussel woont en werkt. In zijn schilderijen, installaties en sculpturen keert het decimaal systeem, een groep van tien kleuren en het dag-nachtmotief steeds terug. Van Snick won dit jaar een Ultima (de voormalige Vlaamse Cultuurprijs) in de categorie beeldende kunst. Hij werkt nu aan kunstwerken voor het nieuwe VRT-gebouw. Van Snick is in België vertegenwoordigd door Tatjana Pieters in Gent.

'HET IS NIET EVIDENT
OM TE LEVEN
TUSSEN RUIM 1.500
KUNSTWERKEN.
IK DURF HET
ZIEKELIJK TE
NOEMEN, DIE
COLLECTIEDRANG.'